

Kapaszkodók nélkül

Best of Diploma

SINKÓ ISTVÁN

Magyar Képzőművészeti Egyetem, Barcsay Terem, 2019. VII. 3–26.

A végzős növendék diplomamunkája az elszámolás egy pillanata. Olyan, amit még hallgatóként él meg, de mire elszáll – azaz a diploma kézbe kerül –, már önálló alkotóként tekint rá vissza. A készítés folyamata, az esetleges vívódások, a konzultációk, viták és új felismerések építik fel a művet.

Az erről való számadás nem csupán a mű „megvédése”, hanem a kiállított munka „utóélete”, kiállítási tárgyvá válása is. A *Best of Diploma*-kiállítás évek óta azt a gyakorlatot követi a Magyar Képzőművészeti Egyetemen, hogy felkért külsős szakemberek, művészek, művészettörténészek válogatnak ki néhány általuk igényesebbnek, érdekesebbnek tűnő munkát az adott szak végzős diplomázói közül, s ezek mutatkoznak be a *Best of...*-on. A kiállításnak nincs rendezőelví kurátora, így a kiválogatott munkák valóban mint egy nagy, csoportos bemutató szereplői kerülnek a falakra, a térbe.

KIS KATA LINDA: *Cím nélkül*, 2019, cianotípiá, 200×300 cm
Festőművész mesterképzési szak

COMBARRO PETRA INEZ: *Batyu*, 2019, jesmonite (akrilgyanta) öntvény, 3 db, egyenként 65×50×60cm
Szobrászművész mesterképzési szak

AGAFINA ANNA: *Emlékenteriőr*, 2019, installáció, talált bútorok és tárgyak, linóleummetszet, alumíniummetszet
Grafikusművész mesterképzési szak, képzőművészeti specializáció

Fotó: Berényi Zsuzsa

Fotó: Berényi Zsuzsa

Fotó: Berényi Zsuzsa

Idén ezt a koncepciót az is nehezítette, hogy helyhiány miatt – az aula felújítása okán – csak a Barcsay Teremre korlátozódhatott a bemutató, így a válogatók szakonként mindösszesen két-két fiatal munkáját válogathatták be a tárlatra (kivéve a látványtervezőket, ahol a két MA-s növendék mellett egy BA-s hallgató diplomamunkája is megjelenhetett). Tablókon szerepeltek a festő, a szobrász és a tárgyrestaurátor szakos diplomázók munkái is (ők a vizsgamunkáikat a Magyar Nemzeti Múzeumban mutatják be).

Kapaszkodók nélkül – ezt a címet választottam írásomhoz, mert érzéseim szerint az itt kiállított zöme már elengedte a kapaszkodót, biztonságot és védelmet adó segítségeket (mesterek, szakértők, véleményformálók támogatását), s igyekeztek a saját világukon belül megmutatni az elmúlt években tanult, megismert fogalmakat, gondolatokat, fogásokat. Ugyanakkor ez a kapaszkodók nélküli állapot némi bizonytalanságot is eredményezett néhány diplomázónál, mások meg a biztonsági kötelet mégis igénybe véve mászták meg a lehetőségek szerinti legkevésbé kritikus magasságot.

A kísérletezés leginkább a két festő szakos hallgató és a képgrafikusok munkáiban érhető tetten. Amennyiben a kísérlet a kép/grafika nyelvének megújítására vonatkozik, azt gondolom, ez nem igazi kihívás, de a méretek (különösen Varga Ádám Miklós négy – egyenként 185×145 centiméteres – részből álló akril, vászon képsorozata) mutatják a bátorságot, a vállalkozó kedvet. A mű önmagában talán nem annyira izgalmas vizuális látvány, de ha elolvassuk keletkezésének történetét, kiderül, hogy egy videógifffből is lehet műszaki alkatrészek megjelenítésével mozgalmas képsort alkotni. A leírás, mely a művekhez tartozó füzetben található, viszont már a nézőt, kritikust segíti, hogy kapaszkodót találjon (amennyiben az alkotók által megfogalmazottak nem nehezítik tovább az értelmezést).

Kis Kata Linda cianotípiája a fényképezés és a festészet egymásra épülésében, egymást elfedő tulajdonságaiban egy nyugtalan kék felületet mutat nézőinek kétszer három méterben. A mű így egy monokróm festmény hatását kelti. Közlebről szemlélve a fotóalap is felbukkan, ám inkább érzet formájában. Monumentális szaldúc metszettek printjeit állította ki Sipos Boglárka. Ő két hagyományt, a hagyományos magasnyomást (fametszet) és a szakrális témák hagyományát párosítja triptichonszerű nyomatain. Elegáns és különlegesen fegyelmezett metszésforma, technikai bravúr egy reneszánsz szentképábrázolás feldolgozása (egyben utalás a középkori reprodukciós folyamatra).

Agafina Anna grafikai és bútorinstallációs enteriőrje talán e kiállítás legmeghökkenőbb és legtöbb érzelmét, gondolatot kiváltó tárgyegyüttese. Egy emlékekből, orosz múltjából kiinduló kisgrafikai rézkarcsorozat lapjai, azok változatos témái keveregnek egy stílbútorokkal beépített kváziszobasorokban. Polgári milió,

Foto: Berényi Zsuzsa

VÉGH VERONIKA: *Fuga arcuatterv*, 2019, digitális nyomtat, 6 db egyenként 100×70 cm
Grafikusművész mesterképzési szak, tervezőgrafika specializáció

Foto: Berényi Zsuzsa

PUSKÁS MÁRIA: *Metszet*, 2019, installáció
Intermédiá-művész mesterképzési szak

Foto: Berényi Zsuzsa

SIPOS BOGLÁRKA: *Santa Lucia*, 2019, szaldúc-fametszet, 3 db egyenként 150×250 cm
Grafikusművész mesterképzési szak, képgrafika specializáció

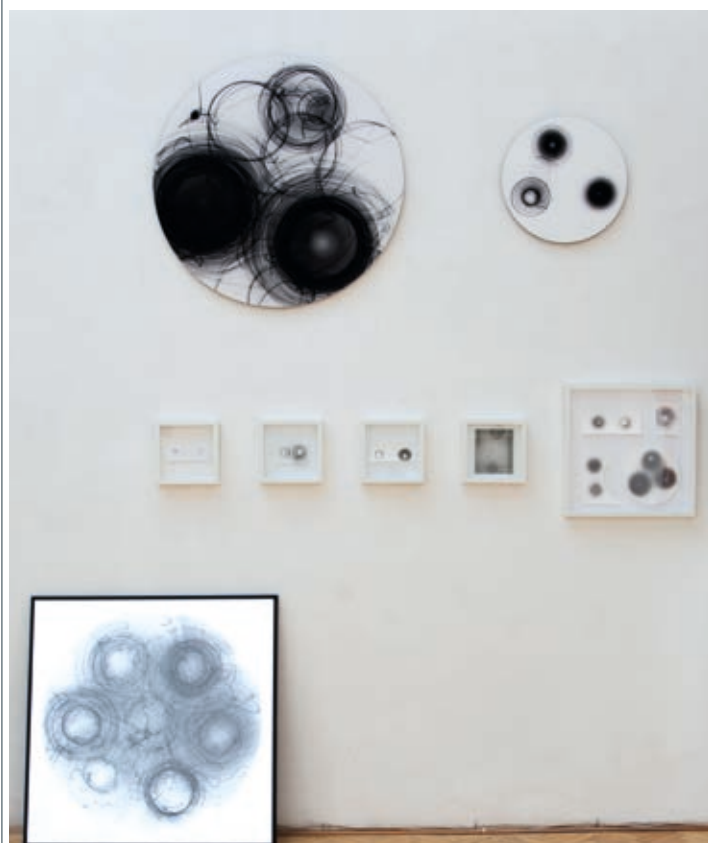

JÁSDI JÚLIA LILI: *Tintaló projekt*, 2019, digitális nyomtat, könyv, 8 db egyenként 100×70 cm, könyv 128 oldal
Grafikusművész mesterképzési szak, tervezőgrafika specializáció

hagyományos grafikai eszközök és nyelv, mégis az emlékezés szentélyeként is felfogható kortárs installáció az, amit a néző láthat.

Jásdi Júlia Lili tervezőgrafikus az alkohollal kapcsolatos vidám, a 20. század elejét idéző plakátokat és személyes történeteket elbeszélő grafikai kötetet mutat be lendületes

KOVÁCS GYULA A.: *Napdiagram*, 2017–2019, camera obscura felvételek, képeredetik fotópapíron, dibondra kasírozott digitális nyomtat, világító doboz, változó méretek
Intermédiá-művész mesterképzési szak

KOZMA ANITA: *Tömeg(v)iszony*, 2019, vályog, 210×205×70 cm
Szobrászművész mesterképzési szak

rajzi megoldásokkal. Végh Veronika *Fuga-projektje* teljesen viszi végig egy radikálisan kimért és elegáns layout (plakát, logó, katalógus és plakát) tervezői feladatát.

A szobrász szakot képviselő Combarro Petra Inez és Kozma Anita a forma, a tömeg problémáját járja körül. Combarro hagyományosabb keretek között, akril- és gyantaöntvényel három batyut, életének három terhét (?) jelenít meg, míg Kozma Anita egy kevésbé hagyományos szobrászati anyag, a vályog segítségével emlékművé formáz egy talán figurákból álló csoportot, melyek az anyag mivoltából következően szinte a folyamatos változás hatását keltik.

Az intermédiá szak két érdekes kísérlettel reprezentálja magát. A kettő közül Kovács Gyula vállalkozása a látványosabb, egy forgatható, pörgethető lyuk-kamera segítségével készített felvételeket mutat be dinamikus és szinte mozifilm hatású képekben. Puskás Mária statikusabb installációja hang, kép és tárgy egymásra vetített érzelmi, időbeli, emlékképszerű viszonyt igyekszik egy sötét térben működő videó és hangfelvétel segítségével ábrázolni.

A látványtervezői szakon Jelinek Sára Luca mozgalmas terekben meséli el Salman Rushdie egyik regényének színpadi adaptációját, míg Zubor Kata Boris Vian regényéhez – annak színházi feldolgozásához – hátborzongató időutazást és emberkísérleteket idéző műanyag jelmezeket, tárgykombinációkat hoz létre (némileg egy kortárs divatbemutató reflexiójaként is). Kopp Krisztina (BA) Esterházy Péter *Mercedes Benz* című művéhez szurreális jelmez- és díszletterveket mutat be.

Az összbnyomás tehát egy változatos szemléletű, egy kísérletező kedvvel megáldott fiatal generáció képét adja a nézőnek. Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy itt egy subjektív válogatás eredményét láthatjuk. Izgalmas volna látni a kor- és csoporttársak munkáit is. Remélhetőleg majd a „való világban” a többiek is felbukkannak a kiállításokon.